ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

z 8. novembra 2007 *

Vo veci T-234/04,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: H. Sevenster, J. van Bakel a M. de Grave, splnomocnení zástupcovia,

žalobca,

ktorého v konaní podporuje:

Dánske kráľovstvo, v zastúpení: J. Molde, splnomocnený zástupca,

vedľajší účastník konania,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: F. Simonetti a M. van Beek, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: holandčina.

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2004/1/ES zo 16. decembra 2003 o vnútroštátnych ustanoveniach týkajúcich sa používania chlórovaných parafínov s krátkym reťazcom, ktoré oznámilo Holandské kráľovstvo podľa článku 95 ods. 4 ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 1, 2004, s. 20), v rozsahu, v akom Komisia v tomto rozhodnutí prijala záver, že podľa článku 95 ods. 6 ES je potrebné jej schválenie na zachovanie holandskej právnej úpravy týkajúcej sa používania chlórovaných parafínov s krátkym reťazcom, ktoré sa neuvádzajú v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2002/45/ES z 25. júna 2002, ktorou sa po dvadsiatykrát mení a dopĺňa smernica Rady 76/769/EHS týkajúca sa obmedzenia uvádzania na trh a používania niektorých nebezpečných látok a prípravkov (chlórované parafíny s krátkym reťazcom) (Ú. v. ES L 177, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 488),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby a K. Jürimäe,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. septembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

Medzinárodné predpisy

1 Európske spoločenstvo a niektoré jeho členské štáty boli účastníkmi Dohovoru o ochrane pred znečisťovaním mora zo zdrojov na pevnine, podpísaného 4. júna 1974 v Paríži (ďalej len „Parížsky dohovor“). V rámci tohto dohovoru parížska komisia prijala rozhodnutie 95/1 (ďalej len „rozhodnutie parížskej komisie 95/1“), ktoré stanovuje postupné odstránenie používania chlórovaných parafínov s krátkym reťazcom (ďalej len „SCCPs“). Európske spoločenstvo nie je signatárom rozhodnutia parížskej komisie 95/1.

2 Parížsky dohovor bol nahradený Dohovorom o ochrane morského prostredia v severovýchodnom Atlantiku, ktorý bol schválený v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady zo 7. októbra 1997 o uzavretí Dohovoru o ochrane morského prostredia v severovýchodnom Atlantiku (Ú. v. ES L 104, 1998, s. 1; Mim. vyd. 11/028, s. 188) (ďalej len „dohovor OSPAR“) a parížsku komisiu nahradila nová komisia (ďalej len „komisia OSPAR“).

Predpisy Spoločenstva

3 Článok 95 ods. 4 a 6 ES stanovuje:

„4. Ak po prijatí zosúlaďovacích opatrení Radou alebo Komisiou členský štát, z dôležitých dôvodov uvedených v článku 30 alebo týkajúcich sa ochrany životného alebo pracovného prostredia, považuje za nevyhnutné zachovať vnútroštátne ustanovenia, upovedomí o nich Komisiu a uvedie dôvody ich zachovania.

…

6. Komisia do šiestich mesiacov po oznámení uvedenom [v odseku] 4… dané vnútroštátne ustanovenia schváli alebo zamietne na základe overenia, že neslúžia svojvoľnej diskriminácii alebo skrytému obmedzovaniu obchodu medzi členskými štátmi, a nebránia fungovaniu vnútorného trhu.

Ak Komisia v tejto lehote nerozhodne, vnútroštátne ustanovenia uvedené v odsekoch 4 a 5 sa považujú za schválené.

V prípadoch opodstatnených komplexnosťou veci a za predpokladu, že sa tým neohrozí ľudské zdravie, môže Komisia upovedomiť daný členský štát o prípadnom predĺžení uvedenej lehoty najviac o ďalších šesť mesiacov.“

4 Smernica Rady 76/769/EHS z 27. júla 1976 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov vzťahujúcich sa na obmedzenia uvádzania na trh a používania niektorých nebezpečných látok a prípravkov (Ú. v. ES L 262, s. 201; Mim. vyd. 13/003 s. 317) obsahuje ustanovenia obmedzujúce uvádzanie na trh a používanie niektorých nebezpečných látok a prípravkov.

5 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 76/769 sa táto smernica uplatňuje na nebezpečné látky a prípravky, ktoré sú uvedené v prílohe predmetnej smernice. Článok 2 uvedenej smernice spresňuje, že členské štáty sú povinné podniknúť všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby nebezpečné látky a prípravky uvedené v prílohe mohli byť uvádzané na trh alebo používané iba v súlade s podmienkami špecifikovanými v prílohe.

6 Smernica 76/769 bola mnohokrát menená, najmä preto, aby sa príloha doplnila o nové nebezpečné látky a prípravky a obmedzilo sa, z dôvodov ochrany ľudského zdravia alebo životného prostredia, uvádzanie na trh alebo používanie týchto nebezpečných látok a prípravkov.

7 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/45/ES z 25. júna 2002, ktorou sa po dvadsiatykrát mení a dopĺňa smernica Rady 76/769/EHS týkajúca sa obmedzenia uvádzania na trh a používania niektorých nebezpečných látok a prípravkov (chlórované parafíny s krátkym reťazcom) (Ú. v. ES L 177, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 488, ďalej len „smernica SCCPs“), dodala do prílohy smernice 76/769 bod 42, ktorý stanovuje pravidlá uvádzania na trh a používania SCCPs.

8 Podľa bodu 42.1 prílohy smernice 76/769, zmenenej a doplnenej smernicou SCCPs, SCCPs „[sa] nesmú… dodávať na trh pre použitie ako látky alebo ako zložky iných látok alebo prípravkov v koncentráciách vyšších ako 1 %:

— pri obrábaní kovov,

— pri mastení usní“.

9 Podľa znenia bodu 42.2 vyššie uvedenej prílohy „Európska Komisia v spolupráci s členskými štátmi a Komisiou OSPAR do 1. januára 2003 preskúma všetky ostatné spôsoby použitia SCCPs z hľadiska príslušných nových vedeckých údajov o rizikách, ktoré SCCPs predstavujú pre zdravie ľudí a pre životné prostredie. O výsledkoch tohto preskúmania bude informovať Európsky parlament“.

10 Článok 2 ods. 1 smernice SCCPs stanovuje, že členské štáty najneskôr do 6. júla 2003 prijmú a uverejnia zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou, bezodkladne o tom informujú Komisiu a tieto opatrenia sa budú uplatňovať najneskôr od 6. januára 2004.

Vnútroštátne predpisy

11 S cieľom splniť svoje medzinárodné záväzky podľa Parížskeho dohovoru a rozhodnutia parížskej komisie 95/1 Holandské kráľovstvo prijalo 3. novembra 1999 Besluit

houdende regels inzake het beperken van het gebruik van kortketenige gechloreerde paraffines (Besluit gechloreerde paraffines WMS) [rozhodnutie o zákaze určitého používania SCCPs (zákon o chemických látkach), Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, 1999, s. 478, ďalej len „rozhodnutie“]. Podľa jeho článku 4 sa rozhodnutie stalo účinným 31. decembra 1999.

12 Podľa článku 1 rozhodnutia sa toto rozhodnutie vzťahuje na chlórované alkány s reťazcom od 10 do 13 atómov uhlíka a so stupňom chlorácie najmenej 48 % hmotnosti.

13 Článok 2 ods. 1 rozhodnutia stanovuje, že SCCPs uvádzané v článku 1 sa nesmú používať:

a) ako plastifikátory vo farbách, v náteroch alebo tesniacich materiáloch;

b) v kovospracujúcich kvapalinách;

c) ako látka spomaľujúca horenie v kaučuku, plastoch alebo textilných výrobkoch.

14 Podľa článku 2 ods. 2 rozhodnutia SCCPs sa však môžu naďalej používať až do 31. decembra 2004 v tesniacich materiáloch pre hrádze a priehrady alebo ako látky spomaľujúce horenie v dopravníkových pásoch určených na výlučné používanie v banskom priemysle.

Okolnosti predchádzajúce sporu

15 V nadväznosti na prijatie smernice SCCPs holandská vláda listom zo 17. januára 2003 oznámila Komisii, že zastáva názor, že rozsah harmonizácie smernice SCCPs sa obmedzuje na druhy používania SCCPs výslovne zakázané v bode 42.1 prílohy smernice 76/769, zmenenej a doplnenej smernicou SCCPs. V dôsledku toho iné druhy používania, ako sú druhy používania vyplývajúce z rozhodnutia parížskej komisie 95/1, sa vymykajú z oblasti harmonizácie smernice SCCPs, z dôvodu čoho môžu byť povolené alebo zakázané členskými štátmi bez toho, aby bolo nutné pristúpiť k postupu uvádzanému v článku 95 ods. 4 a 6 ES.

16 Holandská vláda sa vo svojom liste zo 17. januára 2003 rovnako dovoláva článku 95 ods. 4 ES „na všetky potrebné účely a ako právneho odôvodnenia“, uvádzajúc podľa uvedeného ustanovenia dôvody, ktoré svedčia o zachovaní zákazov uvádzaných v rozhodnutí parížskej komisie 95/1 v jej vnútroštátnej právnej úprave. V tom istom liste nakoniec holandská vláda vyjadrila „nádej, že Komisia v budúcnosti určí svoje stanovisko k stanovisku Holandského kráľovstva týkajúcemu sa rozsahu voľnej úvahy, ktorou disponuje na zachovanie [jeho] vnútroštátnej právnej úpravy, a že vydá priaznivé rozhodnutie k jej žiadosti podľa článku 95 ods. 4 ES“.

17 Listom z 25. marca 2003 Komisia informovala Holandské kráľovstvo o tom, že prijala jeho oznámenie podľa článku 95 ods. 4 ES a že šesťmesačná lehota na jeho posúdenie začala plynúť 22. januára 2003, čiže odo dňa nasledujúceho po dni prijatia oznámenia. V tom istom liste Komisia rovnako uviedla, že kópia oznámenia bude zaslaná iným členským štátom s cieľom prijať ich prípadné pripomienky a že v tejto súvislosti bolo v Úradnom vestníku uverejnené oznámenie.

18 V rozhodnutí 2003/549/ES zo 17. júla 2003 o predĺžení lehoty uvedenej v článku 95 ods. 6 [ES], pokiaľ ide o vnútroštátne ustanovenia o používaní SCCPs oznámené Holandskom podľa článku 95 ods. 4 [ES] [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 187, s. 27), Komisia prijala na jednej strane záver, že žiadosť, ktorá jej bola oznámená Holandským kráľovstvom 21. januára 2003 s cieľom získať schválenie jeho vnútroštátnych ustanovení o používaní SCCPs, bola prípustná, a na druhej strane, že vzhľadom na komplexnosť veci a absenciu akéhokoľvek dôkazu preukazujúceho ohrozenie ľudského zdravia bolo odôvodnené predĺžiť lehotu uvádzanú v článku 95 ods. 6 prvom pododseku ES o novú lehotu, čiže do 20. decembra 2003.

19 Článok 1 rozhodnutia 2003/549 je formulovaný takto:

„Podľa článku 95 ods. 6 tretieho pododseku Zmluvy sa lehota pre schválenie, alebo zamietnutie vnútroštátnych ustanovení o SCCPs, ktoré oznámilo Holandské kráľovstvo 21. januára 2003 podľa článku 95 ods. 4, uvedená v prvom pododseku toho istého článku a odseku predlžuje do 20. decembra 2003.“

20 Svojím rozhodnutím 2004/1/ES zo 16. decembra 2003 o vnútroštátnych ustanoveniach týkajúcich sa používania SCCPs, ktoré oznámilo Holandské kráľovstvo podľa článku 95 ods. 4 ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 1, 2004, s. 20, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), Komisia schválila čiastočné zachovanie predmetných vnútroštátnych ustanovení na obmedzenú dobu.

21 V napadnutom rozhodnutí Komisia na úvod uviedla, že v rozhodnutí 2003/549 prijala záver, že žiadosť, ktorú podalo Holandské kráľovstvo, bola prípustná, a v uvedenom rozhodnutí odkázala na tento bod, pripomínajúc však dôvody nezlučiteľnosti oznámených ustanovení so smernicou SCCPs. Následne, pokiaľ ide o dôvodnosť žiadosti

podanej Holandským kráľovstvom podľa článku 95 ods. 4 ES, smerujúcej k schváleniu zachovania jeho vnútroštátnych ustanovení odchyľujúcich sa od smernice SCCPs, Komisia prijala záver, že niektoré z nich môžu byť dočasne zachované (až do 31. decembra 2006), ale že iné nie sú odôvodnené dôvodmi týkajúcimi sa ochrany životného prostredia, a teda nemôžu byť zachované.

22 Články 1 až 3 napadnutého rozhodnutia sú formulované takto:

„*Článok prvý*

Vnútroštátne ustanovenia o SCCPs, ktoré Holandské kráľovstvo oznámilo Komisii 21. januára 2003 podľa článku 95 ods. 4 [ES], sa schvaľujú v rozsahu, v akom sa neuplatňujú na používanie SCCPs, ako zložky iných látok a prípravkov v koncentráciách nižších ako 1 % určených na použitie:

— ako plastifikátory vo farbách, v náteroch alebo tesniacich materiáloch,

— ako látka spomaľujúca horenie v kaučuku alebo textilných výrobkoch.

Článok 2

Toto rozhodnutie je uplatniteľné do 31. decembra 2006.

Článok 3

Toto rozhodnutie je určené Holandskému kráľovstvu.“ [*neoficiálny preklad*]

Konanie

23 Holandské kráľovstvo návrhom doručeným do kancelárie Súdneho dvora 26. februára 2004 podalo túto žalobu, ktorá bola zapísaná pod číslom C-103/04.

24 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 14. mája 2004 Komisia vzniesla podľa článku 91 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora námietku neprípustnosti.

25 Uznesením z 8. júna 2004 Súdny dvor postúpil vec C-103/04 Súdu prvého stupňa podľa rozhodnutia Rady 2004/407/ES, Euratom z 26. apríla 2004, ktorým sa menia a dopĺňajú články 51 a 54 protokolu o štatúte Súdneho dvora (Ú. v. EÚ L 132, s. 5; Mim. vyd. 01/005, s. 85), a bola zapísaná pod číslom T-234/04.

26 Podaním doručeným kancelárii Súdu prvého stupňa 24. septembra 2004 Dánske kráľovstvo podalo návrh na vstup vedľajšieho účastníka do tohto konania na podporu návrhov Holandského kráľovstva. Uznesením z 15. novembra 2004 predseda piatej komory Súdu prvého stupňa týmto návrhom vyhovel.

27 Podaním doručeným Súdu prvého stupňa 6. júla 2004 Holandské kráľovstvo podalo svoje pripomienky k námietke neprípustnosti vznesenej Komisiou.

28 Súd prvého stupňa po vypočutí účastníkov konania 6. júna 2006 rozhodol o prejednaní tejto veci piatou rozšírenou komorou Súdu prvého stupňa.

29 Podľa článku 114 ods. 3 rokovacieho poriadku bola v nadväznosti na žiadosť Komisie smerujúcej k rozhodnutiu o neprípustnosti otvorená ústna časť konania.

30 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Súd prvého stupňa vyzval účastníkov konania, aby písomne odpovedali na určité otázky. Účastníci konania v stanovenej lehote tejto výzve vyhoveli.

31 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté počas pojednávania 7. septembra 2006.

Návrhy účastníkov konania

32 Vo svojej žalobe žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom Komisia v tomto rozhodnutí prijala záver, že podľa článku 95 ods. 6 ES je potrebné jej schválenie na zachovanie holandskej právnej úpravy týkajúcej sa používania chlórovaných parafínov s krátkym reťazcom, ktoré sa neuvádzajú v smernici SCCPs,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

33 Vo svojej námietke neprípustnosti Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— zaviazal Holandské kráľovstvo na náhradu trov konania.

34 Vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti Holandské kráľovstvo navrhuje, aby Súd prvého stupňa zamietol návrh Komisie smerujúci k tomu, aby Súd prvého stupňa rozhodol o prípustnosti pred akýmkoľvek skúmaním vo veci samej.

Právny stav

35 Podľa článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak o to niektorý účastník konania žiada, Súd prvého stupňa môže rozhodovať o námietke neprípustnosti pred prejednaním veci samej. Podľa odseku 3 toho istého článku, ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak, žiadosť sa ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania.

36 Podľa článku 113 rokovacieho poriadku Súd prvého stupňa môže kedykoľvek aj bez návrhu, po vypočutí účastníkov konania, rozhodnúť o prekážke konania z dôvodu verejného záujmu a rozhodnutie o týchto otázkach vydá v súlade s článkom 114 ods. 3 a 4 predmetného rokovacieho poriadku.

Tvrdenia účastníkov konania

37 Komisia v prvom rade uvádza, že v reakcii na oznámenie vykonané listom zo 17. januára 2003 listom z 25. marca 2003 informovala Holandské kráľovstvo, že prijala predmetné oznámenie a že lehota na jeho posúdenie začala plynúť 22. januára 2003, čiže odo dňa nasledujúceho po dni prijatia oznámenia. Podľa Komisie z toho jasne vyplýva, že prijala záver, že oznámené vnútroštátne ustanovenia patrili do pôsobnosti smernice SCCPs, pretože ak by to tak nebolo, nebol by dôvod pokračovať v konaní.

38 V druhom rade Komisia uvádza, že v rozpore s tým, čo tvrdí Holandské kráľovstvo, list zo 17. januára 2003 vôbec neuvádza, že by Holandské kráľovstvo zamýšľalo predložiť Komisii dve špecifické a odlišné žiadosti, žiadajúc dve nezávislé odpovede. Hoci je pravda, že v odseku 5 s nadpisom „Závery" Holandské kráľovstvo žiadalo Komisiu rozhodnúť v krátkej lehote o miere posúdenia, ktorou disponuje na zachovanie svojej vnútroštátnej právnej úpravy, skutočnosťou zostáva, že Holandské kráľovstvo Komisiu rovnako žiadalo o prijatie kladného rozhodnutia, pokiaľ ide o žiadosť, ktorú Holandské kráľovstvo podalo podľa článku 95 ods. 4 ES. Komisia teda zastáva názor, že vzhľadom na formuláciu a prezentáciu listu zo 17. januára 2003 bolo logické, že Komisia dospela k záveru, že nezávisle od názoru Holandského kráľovstva na rozsah harmonizácie vykonanej smernicou SCCPs Holandské kráľovstvo urobilo oznámenie podľa článku 95 ods. 4 ES.

39 V treťom rade Komisia uvádza, že implicitne odpovedala na žiadosť týkajúcu sa rozsahu pôsobnosti smernice SCCPs vo svojom rozhodnutí 2003/549, potvrdiac, ako je obvyklé, prípustnosť oznámenia. Jej názor v tomto smere bol jasne vysvetlený v odôvodneniach 32 až 39 predmetného rozhodnutia a Komisia dospela k záveru, že žiadosť podaná Holandským kráľovstvom musí byť považovaná za prípustnú.

V odôvodnení 34 rozhodnutia 2003/549 Komisia osobitne uviedla, že smernica SCCPs má byť vykladaná ako opatrenie, ktoré má zaviesť harmonizáciu všetkých aktuálnych druhov používania SCCPs, a že teda bráni členským štátom zavádzať alebo zachovávať vnútroštátne obmedzenia používania SCCPs, ktoré idú nad rámec obmedzení definovaných v predmetnej smernici.

40 V rozpore s tým, čo uvádza Holandské kráľovstvo vo svojej žalobe, rozhodnutie 2003/549 sa teda neobmedzilo iba na predĺženie lehoty uvádzanej v článku 95 ods. 6 ES, čo je potvrdené skutočnosťou, že v napadnutom rozhodnutí sa už Komisia nevrátila k rozsahu harmonizácie vykonanej smernicou SCCPs. Pokiaľ ide o takúto otázku, napadnuté rozhodnutie má teda iba potvrdzujúci účinok a nijakým spôsobom nezakladá autonómne právne účinky, ktoré by ako také mohli byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 ES.

41 Ak Holandské kráľovstvo nesúhlasí s analýzou Komisie, pokiaľ ide o posúdenie prípustnosti jej oznámenia zo 17. januára 2003, malo napadnúť rozhodnutie 2003/549. Opomenúc konať v tomto smere v lehote stanovenej v článku 230 ES nemôže teraz napádať stanovisko, ktoré Komisia uviedla v predmetnom rozhodnutí o prípustnosti, využívajúc možnosti žaloby proti neskoršiemu rozhodnutiu Komisie. To by viedlo k nedôvodnému predĺženiu lehoty stanovenej v článku 230 ES.

42 Holandské kráľovstvo po prvé uvádza, že napadnuté rozhodnutie je viac než jednoduché potvrdenie rozhodnutia 2003/549, ktoré sa týkalo iba predĺženia lehoty. Názor Komisie, podľa ktorého bolo potrebné schválenie podľa článku 95 ods. 6 ES, by na jednej strane mal za následok, že vnútroštátne opatrenia by mohli byť zachované iba počas obmedzenej doby, a na druhej strane, že zákaz SCCPs uvádzaný v holandskej právnej úprave by mal obmedzenejší rozsah ako rozsah tam uvádzaný. Bolo to teda

napadnuté rozhodnutie, ktoré dostatočne podstatným spôsobom zmenilo jeho právnu situáciu a v rozsahu a čase obmedzilo jeho rozhodovací priestor na zachovanie jeho vnútroštátnych ustanovení.

43 Po druhé holandská vláda pripomína, že vo svojich kontaktoch s Komisiou stále zastávala názor, že druhy používania SCCPs, ktoré nie sú uvádzané v smernici SCCPs, nepatria do jej pôsobnosti a že z tohto dôvodu ich môže zachovať vo svojom vnútroštátnom právnom poriadku, bez povinnosti použiť článok 95 ods. 4 ES. Uvádza teda, že prioritne žiadala Komisiu o vyslovenie sa k potrebe oznámenia podľa článku 95 ods. 4 ES, čo vyplývalo zo skutočnosti, že vo svojom liste zo 17. januára 2003 Holandské kráľovstvo na úvod uviedlo dôvody, pre ktoré oznámenie podľa článku 95 ods. 4 nebolo v danom prípade vyžadované, vyslovujúc nádej, že Komisia v krátkej lehote rozhodne o miere voľnej úvahy, ktorou disponuje na zachovanie jeho vnútroštátnej právnej úpravy, a následne žiadalo Komisiu, aby prijala stanovisko k potrebe takého oznámenia, ktoré bolo vykonané iba „na všetky potrebné účely a ako právne odôvodnenie“. Holandské kráľovstvo teda iba subsidiárne, a to „pre prípad, ak by Komisia prijala záver o tom, že druhy používania zakázané rozhodnutím parížskej komisie 95/1, ktoré zároveň neboli zakázané smernicou z 25. júna 2002, patria do pôsobnosti tejto smernice“, žiadalo Komisiu o schválenie zachovania predmetných vnútroštátnych opatrení.

44 Po tretie, uznávajúc, že prípustnosť oznámenia bola skúmaná v odôvodneniach 32 až 39 rozhodnutia 2003/549, holandská vláda zdôrazňuje, že výrok tohto rozhodnutia sa týka iba predĺženia lehoty spomenutej v článku 95 ods. 6 ES, a preto odvolanie proti tomuto rozhodnutiu nebolo prípustné. Stanoviská vyjadrené v odôvodnení rozhodnutia môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť, iba ak predstavujú podklad potrebný na výrok tohto rozhodnutia (uznesenie Súdneho dvora z 28. januára 2004, Holandsko/Komisia, C-164/02, Zb. s. I-1177, bod 21), čo v danom prípade nie je splnené.

45 Po štvrté nie je nijaká pochybnosť o tom, že rozhodnutie 2003/549 je vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu sprostredkujúcim rozhodnutím. Podľa ustálenej judikatúry, pokiaľ ide o akty alebo rozhodnutia, ktoré sú prijímané v niekoľkých fázach, predovšetkým v rámci interného konania, sú za napadnuteľné akty považované len tie opatrenia, ktoré obsahujú konečné stanovisko orgánu ku koncu tohto konania, s výnimkou predbežných opatrení, ktorých cieľom je príprava konečného rozhodnutia (rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. mája 1994, BEUC a NCC/Komisia, T-37/92, Zb. s. II-285, bod 27, a z 22. mája 1996, AITEC/Komisia, T-277/94, Zb. s. II-351, bod 51; uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2001, Commerzbank/Komisia, T-219/01 R, Zb. s. II-3501, bod 33).

46 Holandské kráľovstvo okrem iného uvádza, že za predpokladu, že by rozhodnutie 2003/549 mohlo byť predmetom žaloby, skutočnosť, že nebolo napadnuté, nemôže byť prekážkou prípustnosti žaloby podanej proti napadnutému rozhodnutiu. V tejto súvislosti vychádza z judikatúry, ktorá vylúčila, že by skutočnosť nenapadnutia rozhodnutia o začatí formálneho zisťovania v oblasti štátnej pomoci mohla viesť k vylúčeniu prípustnosti žaloby podanej proti konečnému rozhodnutiu (rozsudky Súdu prvého stupňa z 31. marca 1998, Preussag Stahl/Komisia, T-129/96, Zb. s. II-609, bod 31; z 12. mája 1999, Moccia Irme a i./Komisia, T-164/96 až T-167/96, T-122/97 a T-130/97, Zb. s. II-1477, bod 65, a z 27. novembra 2003, Regione Siciliana/Komisia, T-190/00, Zb. s. II-5015, bod 47).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

47 Podľa ustálenej judikatúry sú právnymi aktmi alebo rozhodnutiami, proti ktorým možno podať žalobu o neplatnosť v zmysle článku 230 ES, všetky opatrenia so záväznými právnymi účinkami, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobcov (rozsudky Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9, a z 22. júna 2000, Holandsko/Komisia, C-147/96, Zb. s. I-4723, bod 25; uznesenie Holandsko/Komisia,

už citované v bode 44 vyššie, bod 18; uznesenie Súdu prvého stupňa z 30. marca 2006, Korkmaz a i./Komisia, T-2/04, neuverejnené v Zbierke — Zb. 2006, s. II-32*, bod 33).

48 Aby však akt mohol byť kvalifikovaný ako rozhodnutie v zmysle článku 230 ES, otvárajúc tak možnosť žaloby o neplatnosť, nepostačuje, aby bol orgánom Spoločenstva zaslaný jeho adresátovi v reakcii na žiadosť, ktorú formuloval (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 27. januára 1993, Miethke/Parlament, C-25/92, Zb. s. I-473, bod 10; rozsudky Súdu prvého stupňa AITEC/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 50, a z 10. apríla 2003, Alessandrini a i./Komisia, T-93/00 a T-46/01, Zb. s. II-1635, bod 60; uznesenie Súdu prvého stupňa z 13. júla 2004, Comunidad Autónoma de Andalucía/Komisia, T-29/03, Zb. s. II-2923, bod 29). Okrem toho je nesporné, že iba obyčajný písomný prejav názoru pochádzajúci od inštitúcie nemôže predstavovať rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom žaloby o neplatnosť, keďže nemôže vytvárať právne účinky a nesmeruje ani k vytvoreniu takýchto účinkov (rozsudok Súdneho dvora z 5. októbra 1999, Holandsko/Komisia, C-308/95, Zb. s. I-6513, bod 27).

49 V prejednávanej veci Holandské kráľovstvo listom zo 17. januára 2003 zaslalo Komisii dve žiadosti. Na jednej strane žiadalo, aby Komisia prijala stanovisko k otázke rozsahu pôsobnosti smernice SCCPs, uvádzajúc názor, podľa ktorého druhy používania zakázané rozhodnutím parížskej komisie 95/1, ktoré neboli výslovne zakázané smernicou SCCPs, nepatria do jej oblasti harmonizácie, a preto môžu byť povolené alebo zakázané vo vnútroštátnej právnej úprave bez toho, aby bolo na tento účel potrebné rozhodnutie Komisie. Na druhej strane Holandské kráľovstvo žiadalo pre prípad, ak by sa Komisia domnievala, že oznámené vnútroštátne ustanovenia patria do pôsobnosti smernice SCCPs, aby sa Komisia vyslovila k ich zachovaniu v súlade s postupom uvádzaným v článku 95 ods. 4 a 6 ES. Skutočnosť, že Holandské kráľovstvo v tom istom liste žiadalo Komisiu, aby sa vyslovila k potrebe schválenia podľa článku 95 ods. 6 ES, čo popiera, a formálne požiadalo o takéto schválenie, je, ako

to vysvetľuje holandská vláda, dôsledkom okolnosti, že sa blížil koniec lehoty na prebratie smernice SCCPs a že Holandské kráľovstvo chcelo včas dosiahnuť súlad s povinnosťami, ktoré z nej vyplývajú.

50 Je potrebné dodať, že, ako vyplýva z listov zaslaných 25. júna 2001 Komisii a Rade, holandská vláda pri prijímaní smernice SCCPs vyslovila obavy, pokiaľ ide o skutočnosť, že návrh smernice zaostával za úrovňou ochrany uvádzanou rozhodnutím parížskej komisie 95/1, a položila otázku vhodnosti prijatia harmonizačného opatrenia Spoločenstva, ktoré Holandskému kráľovstvu ako účastníkovi dohody OSPAR bránilo splniť si jeho medzinárodné záväzky. Toto stanovisko bolo potvrdené v momente prijatia smernice SCCPs, keď holandská delegácia hlasovala proti a vo vyhlásení k hlasovaniu z 24. apríla 2002 uviedla, že zavedenie smernice týkajúcej sa SCCPs Holandskému kráľovstvu bráni splniť si jeho medzinárodné záväzky podľa Parížskeho dohovoru a rozhodnutia parížskej komisie 95/1. Otázka rešpektovania týchto povinností bola rovnako pripomenutá v bode 6 odseku 5 listu zo 17. januára 2003.

51 Požadujúc zrušenie napadnutého rozhodnutia iba v rozsahu, v akom Komisia prijala záver, že zachovanie predmetných vnútroštátnych ustanovení si vyžaduje jej schválenie podľa článku 95 ods. 6 ES, Holandské kráľovstvo zamýšľa napadnúť stanovisko Komisie týkajúce sa jeho prvej žiadosti, tak ako bola formulovaná v liste zo 17. januára 2003, a to žiadosti týkajúcej sa rozsahu harmonizácie vykonanej smernicou SCCPs. Inými slovami, posúdenie Komisie týkajúce sa oprávnenosti dôvodov uvádzaných Holandským kráľovstvom na zachovanie oznámených vnútroštátnych ustanovení nie je súčasťou predmetu konania, keďže ten sa týka výlučne výkladu rozsahu harmonizácie vykonanej smernicou SCCPs zo strany Komisie.

52 Je teda potrebné určiť, či prijatie stanoviska Komisie napádaného Holandským kráľovstvom v rozsahu, v akom uvádza, že na zachovanie oznámených vnútroštátnych ustanovení je potrebné schválenie podľa článku 95 ods. 6 ES, predstavuje napadnuteľné rozhodnutie.

53 V prvom rade je potrebné pripomenúť ciele a podstatu konania uvádzaného v článku 95 ods. 4 a 6 ES.

54 Po prvé článok 95 ods. 4 ES stanovuje, že ak po prijatí zosúlaďovacích opatrení Radou alebo Komisiou členský štát, z dôležitých dôvodov uvedených v článku 30 alebo týkajúcich sa ochrany životného alebo pracovného prostredia, považuje za nevyhnutné zachovať vnútroštátne ustanovenia, upovedomí o nich Komisiu a uvedie dôvody ich zachovania.

55 Zo znenia tohto ustanovenia teda vyplýva, že je to členský štát, kto prijíma rozhodnutie o vykonaní oznámenia a začína konanie uvádzané v článku 95 ods. 4 a 6 ES, čo predpokladá, že predtým určí, či vnútroštátne ustanovenia, o ktoré ide, potrebujú schválenie Komisie, aby mohli byť ponechané v účinnosti. Skutočnosť, že toto konanie smeruje k tomu, aby dotknutý členský štát mohol získať schválenie na zachovanie vnútroštátnych ustanovení nezlučiteľných s harmonizačným opatrením, je okrem toho potvrdzovaná dôvodmi uvádzanými v článku 95 ods. 4 ES, ktoré tento členský štát musí predložiť na podporu svojej žiadosti.

56 Po druhé tento výklad je potvrdený judikatúrou, keďže Súdny dvor už konštatoval, že postup upravený v článku 95 ods. 4 a 6 ES nie je iniciovaný inštitúciou Spoločenstva, ale členským štátom, a rozhodnutie inštitúcie Spoločenstva je prijímané iba v reakcii na túto iniciatívu. Svojou žiadosťou sa členský štát môže slobodne vyjadriť k rozhodnutiu, ktoré požaduje prijať, ako to vyplýva výslovne z článku 95 ods. 4 ES, ktorý zaväzuje členský štát uviesť dôvody na zachovanie dotknutých vnútroštátnych ustanovení (rozsudok Súdneho dvora z 20. marca 2003, Dánsko/Komisia, C-3/00, Zb. s. I-2643, body 47 a 48; pozri rovnako v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 15. septembra 2005, Cindu Chemicals a i., C-281/03 a C-282/03, Zb. s. I-8069, bod 47).

57 Súdny dvor okrem toho spresnil, že po oznámení odchyľujúcich sa vnútroštátnych ustanovení členským štátom Komisii konanie pokračuje fázou, v priebehu ktorej Komisia pristupuje k posúdeniu údajov v spise určenému na overenie toho, či sú splnené požadované podmienky, a končí sa konečným rozhodnutím, ktoré povoľuje alebo zakazuje predmetné vnútroštátne ustanovenia. Na tento účel Komisii prislúcha skúmať oprávnenosť dôvodov uvádzaných členským štátom (rozsudok Súdneho dvora z 21. januára 2003, Nemecko/Komisia, C-512/99, Zb. s. I-845, bod 44). Oznámenie odchyľujúcich sa vnútroštátnych ustanovení teda predpokladá, že ide o ustanovenia odlišujúce sa od ustanovení stanovených harmonizujúcou smernicou, čo z dôvodu ich nezlučiteľnosti s harmonizačným opatrením Spoločenstva so sebou prináša, aby potreba ich schválenia ako výnimky bola preukázaná predmetným členským štátom.

58 Po tretie je potrebné poznamenať, ako vyplýva z judikatúry, že vnútroštátne ustanovenia uvádzané v článku 95 ods. 4 ES sú ustanoveniami, ktoré existovali pred zosúlaďovacími opatreniami Spoločenstva, a teda zákonodarca Spoločenstva ich poznal, ale nemohol alebo nechcel sa nimi inšpirovať pri aproximácii. Zdalo sa preto prijateľným, aby členský štát mohol žiadať o zachovanie svojich vlastných ustanovení, ale pod podmienkou, že sú odôvodnené dôležitými požiadavkami uvádzanými v článku 30 ES alebo ochranou životného či pracovného prostredia (rozsudky Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 57 vyššie, bod 41, a Dánsko/Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 58).

59 Skutočnosť, že účel článku 95 ods. 4 ES spočíva v tom, že zákonodarca Spoločenstva vedel o rozličných vnútroštátnych právnych poriadkoch existujúcich pred prijatím harmonizačného opatrenia, predpokladá, že rozdielne úrovne ochrany a toho sa týkajúce odôvodnenia už boli prediskutované a zohľadnené v momente prijatia takéhoto opatrenia. Zúčastňujúc sa na procese prijímania takéhoto opatrenia, každý členský štát v zásade disponuje všetkými podkladmi na preukázanie potreby iniciovať konanie uvedené v článku 95 ods. 4 a 6 ES, no najmä tými, ktoré mu umožňujú konštatovať nezlučiteľnosť medzi jeho vnútroštátnymi ustanoveniami a prijatým harmonizačným opatrením.

60 Z cieľov, z predmetu a zo štruktúry článku 95 ods. 4 a 6 ES teda vyplýva, že začatie tam uvedeného konania predpokladá posúdenie prípadnej nezlučiteľnosti vnútroštátnych ustanovení s harmonizačným opatrením Spoločenstva samotným členským štátom, a ak to členský štát považuje za potrebné, oznámenie týchto ustanovení Komisii s cieľom získať schválenie na zachovanie ich účinnosti. Okrem toho z vyššie uvedeného vyplýva, že v rámci konania uvádzaného v článku 95 ods. 4 a 6 ES Komisii prislúcha skúmať oprávnenosť dôvodov uvádzaných predmetným členským štátom na zachovanie predmetných vnútroštátnych opatrení. Článok 95 ods. 6 ES udeľuje Komisii rozhodovaciu právomoc iba na účely rozhodnutia, či v nadväznosti na takéto skúmanie má byť žiadosť o schválenie uznaná, alebo zamietnutá.

61 Z toho vyplýva, že článok 95 ods. 4 ES nemôže predstavovať základ žiadosti členského štátu smerujúcej k tomu, aby Komisia prijala stanovisko k rozsahu harmonizácie vykonanej smernicou Spoločenstva a/alebo zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy s takouto smernicou. Keďže podľa toho istého ustanovenia rozhodnutie vykonať oznámenie s cieľom získať schválenie výnimky prislúcha výlučne predmetnému členskému štátu a keďže okrem toho nijaké ustanovenie smernice SCCPs neudeľuje Komisii právomoc rozhodovať o jej výklade, prijatie stanoviska uvedenou inštitúciou, pokiaľ ide o rozsah uplatnenia predmetného harmonizačného opatrenia, predstavuje iba názor, ktorý nezaväzuje príslušné vnútroštátne orgány (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 27. marca 1980, Sucrimex a Westzucker/Komisia, 133/79, Zb. s. 1299, body 16 až 18, a z 27. septembra 1988, Spojené kráľovstvo/Komisia, 114/86, Zb. s. 5289, bod 13; pozri v tomto zmysle uznesenia Súdneho dvora zo 17. mája 1989, Taliansko/Komisia, 151/88, Zb. s. 1255, bod 22, a z 13. júna 1991, Sunzest/Komisia, C-50/90, Zb. s. I-2917, body 12 až 14).

62 Za takýchto okolností môže vytvárať právne účinky nie výklad predmetnej smernice ponúkaný Komisiou, ale jej uplatnenie na danú situáciu (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. júla 1998, Regione Toscana/Komisia, T-81/97, Zb. s. II-2889, bod 23, a Alessandrini a i./Komisia, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 61). Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že uplatnenie smernice SCCPs vrátane potreby získať schválenie

výnimky na zachovanie účinnosti vnútroštátnej právnej úpravy nevyplýva z výkladu ponúkaného Komisiou, ale patrí do zodpovednosti príslušného členského štátu, ktorý jediný, ak to považuje za potrebné, môže začať konanie o oznámení uvádzané v článku 95 ES. Inými slovami, hoci nič nebráni členskému štátu žiadať od Komisie jej stanovisko, pokiaľ ide o výklad harmonizačného opatrenia Spoločenstva, skutočnosťou zostáva, že takéto stanovisko adresáta nijako nezaväzuje v tom zmysle, že ho nezaväzuje ani oznámiť svoje vnútroštátne ustanovenia na získanie schválenia výnimky, ani ich zrušiť, ani ich zmeniť.

63 Prípadná povinnosť členského štátu zrušiť alebo zmeniť svoje vnútroštátne ustanovenia vyplýva priamo zo smernice SCCPs, a nie z výkladu, ktorý Komisia dáva rozsahu harmonizácie vykonanej predmetnou smernicou, čo predpokladá, že takýto výklad nevytvára nijaké právne účinky. To potvrdzuje skutočnosť, že podľa judikatúry uplatniteľnej na vec oznámenie vykonané podľa článku 95 ES umožňuje príslušnému členskému štátu uplatňovať jeho vnútroštátne ustanovenia až po získaní rozhodnutia, ktoré ich schvaľuje, od Komisie, z čoho vyplýva, že oznámenie nezbavuje členský štát povinnosti podriadiť sa medzičasom predpisom harmonizujúcej smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 1. júna 1999, Kortas, C-319/97, Zb. s. I-3143, body 28 a 38).

64 Na druhom mieste je potrebné overiť, či nezávisle od skutočnosti, že Holandské kráľovstvo formulovalo špecifickú žiadosť smerujúcu k získaniu formálnej odpovede, pokiaľ ide o pôsobnosť smernice SCCPs, má byť prijatie stanoviska Komisie v tejto súvislosti v rozsahu, v akom je obsiahnuté v rámci skúmania prípustnosti oznámenia podaného príslušným členským štátom, považované za tvoriace neoddeliteľnú súčasť konania, na ktorého konci Komisia schváli alebo zamietne žiadosť o zachovanie oznámených vnútroštátnych ustanovení, a či z tohto dôvodu predstavuje napadnuteľné rozhodnutie.

65 Ako vyplýva z praxe Komisie v danej oblasti, rozhodnutia prijaté v nadväznosti na konanie uvádzané v článku 95 ods. 4 a 6 ES obsahujú v rámci skúmania prípustnosti

údaj o bodoch, v ktorých sa vnútroštátne ustanovenia odchyľujú od harmonizačného opatrenia Komisie. Takýto údaj, ktorý nijako nevyplýva z analýzy, na ktorej konci Komisia vyhlasuje nezlučiteľnosť medzi vnútroštátnymi ustanoveniami a predmetným harmonizačným opatrením, predstavuje iba pripomenutie bodov, v ktorých sa tieto ustanovenia podľa oznámenia členského štátu odlišujú od ustanovení uvádzaných harmonizujúcou smernicou.

66 Nemožno však vylúčiť, aby sa v rámci skúmania prípustnosti Komisia z jej vlastnej iniciatívy alebo, ako v danom prípade, na žiadosť príslušného členského štátu nevyslovila k výkladu pôsobnosti predmetnej harmonizujúcej smernice. Predbežné posúdenie týkajúce sa prípustnosti oznámenia, ktoré prípadne môže zahŕňať jej názor, pokiaľ ide o rozsah harmonizácie vykonanej predmetnou smernicou, Komisii umožňuje overiť, či sú podmienky požadované na to, aby prijala rozhodnutie podľa článku 95 ods. 6 ES, splnené a tým sa vyhla zbytočnému a nepotrebnému skúmaniu dôvodov uvádzaných členským štátom na zachovanie účinnosti oznámenej vnútroštátnej právnej úpravy.

67 V nadväznosti na takéto posúdenie Komisia môže dôjsť k záveru, že na to, aby členský štát zachoval oznámené ustanovenia v účinnosti, nie je potrebné nijaké schválenie, pretože tieto ustanovenia nepatria do pôsobnosti harmonizujúcej smernice. Skutočnosť, že za tohto predpokladu Komisia vyhlasuje žiadosť o schválenie výnimky za neprípustnú [pozri v tomto zmysle rozhodnutie Komisie 2002/65/ES z 25. januára 2002 o vnútroštátnych ustanoveniach týkajúcich sa testovacích súprav na HIV oznámených Spojeným kráľovstvom podľa článku 95 ods. 4 Zmluvy ES v súvislosti so smernicou 98/79/ES Európskeho parlamentu a Rady z 27. októbra 1998 o diagnostických zdravotných pomôckach in vitro [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 25, s. 47)], potvrdzuje, že nezávisle od žiadosti členského štátu v tomto smere pristupuje k predbežnému skúmaniu smerujúcemu k zisteniu, či sú podmienky na prijatie rozhodnutia založeného na článku 95 ods. 6 ES splnené.

68 Ak sa Komisia v rámci skúmania prípustnosti oznámenia obmedzí na pripomenutie rozsahu harmonizácie vykonanej predmetnou smernicou a na potvrdenie posúdenia vykonaného členským štátom, ktoré ho viedlo k oznámeniu predmetných vnútroštátnych ustanovení, ako je to v danom prípade, pokiaľ ide o druhú žiadosť holandskej vlády, je potrebné konštatovať, že výsledok takejto analýzy nemôže zmeniť právnu situáciu predmetného členského štátu, pretože konanie podľa článku 95 ods. 4 a 6 ES sa začalo oznámením tohto štátu, nie stanoviskom Komisie týkajúcim sa výkladu predmetnej harmonizujúcej smernice. V rámci tohto konania takéto stanovisko so sebou prináša iba pokračovanie v skúmaní dôvodov uvádzaných týmto členským štátom s cieľom prípadne zachovať oznámené vnútroštátne ustanovenia.

69 Keďže v danom prípade Komisia vykonávala rozhodovaciu právomoc, ktorú jej udeľuje článok 95 ods. 6 ES, pristupujúc k skúmaniu oprávnenosti dôvodov uvádzaných Holandským kráľovstvom s cieľom zistiť, či boli splnené podmienky na schválenie výnimky, a rozhodujúc o udelení požadovaného schválenia predmetnému členskému štátu, hoci je čiastočne časovo obmedzené, je potrebné prijať záver, že prijatie stanoviska Komisie, ktoré je napádané týmto členským štátom, nezmenilo jeho právnu situáciu, a teda nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť.

70 Navyše nie je prípustné, aby členský štát mohol oznámiť vnútroštátne ustanovenia na základe článku 95 ods. 4 ES a následne napadnúť konečné rozhodnutie, iba ak obsahuje úplné alebo čiastočné zamietnutie požadovanej výnimky, uvádzajúc, že schválenie Komisie nebolo potrebné, a že teda Komisia nemala posudzovať oznámené ustanovenia, postupujúc v konaní uvádzanom v článku 95 ods. 4 a 6 ES. To by viedlo k priznaniu možnosti pre uvedený štát získať od Komisie prostredníctvom oznámenia vyhlásenie týkajúce sa zlučiteľnosti jeho ustanovení s harmonizujúcim opatrením Spoločenstva, čo nie je cieľom tohto konania.

71 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba je v rozsahu, v akom sa týka zrušenia údajného rozhodnutia Komisie týkajúceho sa výkladu rozsahu harmonizácie vykonanej smernicou SCCPs, neprípustná.

O trovách

72 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Holandské kráľovstvo nemalo vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu všetkých trov konania Komisie v súlade s návrhom, ktorý v tomto zmysle Komisia podala.

73 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. Z toho vyplýva, že Dánske kráľovstvo znáša vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta ako neprípustná.

2. **Holandské kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania Komisie.**

3. **Dánske kráľovstvo znáša vlastné trovy konania.**

Vilaras Martins Ribeiro

Dehousse Šváby Jürimäe

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. novembra 2007.

Tajomník Predseda komory

E. Coulon M. Vilaras